

MRÁZ ERZSÉBET IRMA

Sírok, amikor fáj

Sokáig azt hitték, én sohasem sírok,
Ha fáj, ha szenvedek, én mindent kibírok.
Nem szóltam, csak higgyék, úgysem segít rajtam,
Nem kell a sajnálat, nem segít a bajban.

Pedig sírtam sokszor, éjjel sokat sírtam,
Mikor a fájdalmat csak könnyekkel bírtam.
Sírtam, ha bántottak, sírtam, ha fájt nagyon,
Könnyezve ébredtem sok ködös hajnalon.

Azt akartam, tudják, nagyon erős vagyok,
Ha fáj is valami, akkor sem nyafogok!
Azt akartam, tudják, sosem panaszkodom,
Hogy nem kell segítség, megoldom a gondom!

Azt akartam, lássák, megállom a helyem,
Elég vagyok hozzá, hogy minden jól menjen!
Mert én azt gondoltam, csak a gyengék sírnak,
Ha erejük nincsen, könnyekkel harcolnak.

Ők elérik könnyen, amiért más szenved,
De nekem kell a harc, így teremtek rendet.
Mikor anyám meghalt, megtanultam gyorsan,
Hogy ezt az egészséget én rosszul gondoltam.

Sokat sírtam akkor, mert hiányzott nagyon,
Hogy ne gondolnék rá, most sincs olyan napom.
De ma már nem szégyellem, jöhetnek a könnyek,
Nem érdekel engem, az emberek mit hisznek.

És sírok, amikor fáj, ha gyötör az élet,
A könny csak azt jelenti... csak annyit, hogy érzek.

Lassan sötétedik...

Lassan sötétedik, kigyúlnak a fények,
Elpihen mindenki, csak a bagoly ébred.
Beszivárogo a sötét, megtölti a szobát,
Nem akarok fényeket, nem kapcsolok lámpát.

Nincsen fény, sem árnyék, csak mi vagyunk, ketten,
Úgy öleljük egymást, boldog szerelemben.
Mint könnyű, lágy paplan, a sötét betakar,
Ma a Hold is késik, zavarni nem akar.

Csillagot sem látok, egy sincs fenn az égen,
Csak a szemed ragyog csillagként, azt nézem.
Ajkam csókodra vár, csókért csókot adok,
Nem érdekel engem sem hold, sem csillagok.

Ölelj szorosan át, ne engedj el soha,
Mienk volt ez a nap, mienk az éjszaka.
Aztán, ha megvirrad, ébrednek a fények,
Beköszön a hajnal, s itt talál majd téged.

Rám lehel a tavasz...

Rám lehel a tavasz, messze már a tél,
Megborzolja hajam a tavaszi szél.
Rügyet csalt az ágra a fénylő napsugár,
A csikorgó hideg a hegyeken túl jár.

Rügyet bont a tavasz, zöldül a világ,
Színesen pompázik a sok kis virág.
Táncot jár a szellő, bokázik a réten,
Nevet, ragyog a Nap a csodakék égen.

A langymeleg napfény barkát simogat,
Víg madárdal szárnyal, jó a hangulat!
Színes csokor kezemben, jó anyámnak szedtem,
Ha nem jön szó nyelvemre, beszél majd helyettem.

Nem kellene szavak, nem kell hálaének,
Tudja az én anyám, tudja, hogy mit érzek.
Tudja, hogy szeretem, hálás vagyok neki,
Nincsen a világon, ki jobban szereti.

Anyák napja van ma, május szép ünnepe,
Nekik nyit a virág, nekik szól a zene.

Tavas van!

Báránfelhők gomolyognak az égen,
Kevélyen libbennek a szél szavára,
Kergeti őket, vidám táncot járva
Lubickolnak az égi csodakékben.

Mosolyog a Nap, nézi a játékot,
Tetszik a bohóság, várta a tavaszt,
Mely meleget hoz és rügyeket fakaszt,
Hosszú volt a tél, ilyet régen látott.

Madárdal szárnyal, messze száll a nóta,
Vidám és boldog, harsog reggel óta,
Hallgasd velem, kedves, végre, tavasz van!

Gólya kelepel, sok madár megjött már,
Ébred a természet, zendül a határ,
Érezzük jól magunkat a tavaszban!

Haiku

Most elment ő is,
Én egyedül maradtam,
A hiánya fáj!